

GIÓ BẮC TRẺ NHỎ ĐÓA HỒNG VÀ ĐẾ

HOÀI KHANH

CA DAO
1970

Màu Lưu Ly

Người về giữa lúc năm canh
Bên sông để lạ màu xanh thấn thờ
Mắt nào có nặng tình xưa
Thôi sông đã chờ những mùa hoang lương
Về đây nghe chết cơn buồn
Chia tay cuối bến quê hương cõi nào
Van người xin hãy thương nhau
Mai kia đất vẫn dâng màu lưu ly

2.1.70

Life Is Sacred

Vì Martin Luther King đã một lần lên tiếng
Life is Sacred
Nên anh thường trở về Đà Lạt
Như trở về nơi chốn hiền cư
Trở về với linh hồn mình thất tán
Đã từ lâu lắm phải không em
Hỡi mùa thu đắm lệ
Mùa thu của người cha già kiên khổ
Của những đứa con hùng dũng bước đi
Cho đến mùa thu của em nức nở kinh hoàng
Anh thấy rõ kiếp mình đơn độc quá
Có mùa thu không đắm lệ vợ chồng Ngâu
Mùa thu của anh giờ nơi đâu
Có phải ở trong giọng sầu nức nở
Của những ca nhi mỗi tối cất lên

Năm hai mươi tuổi bỗng biết được tình yêu
Một chiều đưa người yêu ra nhìn dòng sông nước
chảy

Khi hôn nàng trong mê cuồng sáng khoái
Bỗng lòng tôi vang động nỗi kinh hoàng
Bên kia sông nghe vọng tiếng loài chim
Mà bà Huyện đã xót thương trong những vắn hoài
niệm

Hốt nhiên tôi trực nhận dòng sông
Chính là máu của ngàn năm tích lũy
Đã chảy hoài trong những cuộc chiến tranh kia
Tôi chạy đi bỏ người yêu ở đó
Mặc cho nàng khóc than với buổi chiều đang xám
Rồi từ đó nàng bỏ đi lấy chồng
Và hỏi tôi còn điên khùng nữa thôi
Cũng từ đó tôi bắt đầu làm thơ
Những vắn thơ quá buồn dường như ích kỷ
Nhưng đâu lỗi tại tôi
Vì dòng sông cứ lặng lẽ trôi hoài
Như những cuộc chiến tranh - tôi không làm sao
chịu nổi.

Lửa Tàn

Có bao giờ tôi thoát khỏi tôi đâu
Một cơn gió thổi đã là chiếc lá
Một cơn đường xe đã gửi về đâu
Em đã khóc cùng chung một tiếng
Ngôn ngữ trẻ sơ sinh cựa quậy rên da
Trên chiếc nôi đưa lắc hoài ôi bóng viển lưu
Sẽ khởi từ tâm tôi?

Cần gì những lời khen của bao kẻ bên ngoài
Em đã nặn sữa cho con từ miền cấm địa
Những giọt nước mắt khô chỉ được khóc với mình
Ôi những giọt lệ khô thân thánh
Bốn bức tường vẫn le lói anh linh
Có bao giờ tôi thoát khỏi tôi đâu
Có phải em là Nhung ở cao nguyên Đà Lạt
Có phải em là Hương của lục tỉnh Cần Thơ
Tôi vẫn đụng chạm với miền trống không bình tịnh
Con mắt treo trên tháng ngày đi
Quay nhìn lại những mảnh đời rơi rụng

Nước mắt khô ôi lá cỏ khô của em cười tấm tối của tôi
ngùi đá núi than tro sẽ bốc về đâu

Xin người một chút curu mang
Mai kia lại bước lên đàng trầm luân
11.12.69

Hoang Lương Cối Lạ Giọng Người Bồng Đầu

Vẫn còn gió cũ trong ta
Thổi tung từng trận mù sa bành hoàng
Vẫn còn đêm lạ đường hoang
Hồn tan trong cuộc mỗi mòn thâu canh
Nâng niu từng chút mộng lành
Gió ơi sao chớ ngày xanh biệt mù
Đêm nào thấp ngọn đèn lu
Đời thừa sợi tóc ngày thu bóng tà
Cuộc đời cứ lạnh lùng qua
Cuộc tình người cứ dần dà xuôi trôi
Một đêm ngửa mặt trông trời
Hoang lương cối lạ giọng người bồng đầu
20.11.69

Ngày Con Tôi Khó

Ngày con tôi hiện diện bằng tiếng khóc
Nó trống trơn và tròn đầy
Tự nhiên tôi trào lệ
Hai con mắt dính vào trang thời sự
Tôi thương nó và đau đớn vô cùng
Nó được sinh ra trong thảm kịch
Của tình yêu định mệnh khổ đau
Bơ vơ như cành cây khô

Những bà mẹ Âu châu chống bom nguyên tử
Bằng những chiếc xe nôi và chai sữa
Những bà Phi châu
Màu đỏ đen thêm vì những đứa con
Chém giết tương tàn trong cuồng điên phần
nộ

những bà mẹ Mỹ châu
Giữa dollar và bụi phóng xạ
Đau đớn không được quyền lựa chọn
Khi lòng mình chỉ có một tình thương
Mong con cái sau này lớn lên hạnh phúc
Những bà mẹ Á châu đau khổ của tôi
Đâu còn điệu ru con đêm trăng

cảm giác

Sự mặc khải của lạ lùng bóng sáng
Ở cõi mà lời nói không thốt
Cử chỉ lặng câm tĩnh vật
Ta sẽ tuần nhận bằng sự trong suốt của hồn
Sự lẫm lì của đá
Sự sần sượng của gỗ
Trên cõi đó chắc đời sống sẽ buồn
Và cõi mộng sẽ du từng ngón tay mân mê
từng nụ cười thôn thức
Từng muôn chiếc bóng ma quái rập rờn sẽ
toát ra một giọt sương trong và lạnh
Như chiếc cột đồng đã cắm xuống sông khuya
Bàn tay anh sẽ rờ vào đó sẽ vuốt xuống hồn
em mà ảo tưởng chập chờn trùm lấp
Em kháng cự hai con mắt nhìn lên đen tối
Rung rung vô chụp lấy anh trong một phút giây
mà trái đất này trắng buốt những giọt sương của
thời đại đang lặn trong niềm viễn lưu của lửa
Rồi anh sẽ tặng em một đoá hồng đời - chiếc má
lúm đồng tiền của hài nhi (có thể) là con của chúng
ta để mỗi đêm chúng ta dặt nó đi nhìn từng giọt
sương tan trên cỏ khô
Cho nó thừa hưởng cái di sản của cha nó nghèo nàn
Căn nhà thuê và những giọt sương
Mà trên đời không có gì đủ ấm

Cõi Khô

Một nghìn mảnh pha lê vỡ của hồn tôi rung
Bây giờ mộng kia đang chìm sâu dưới cõi đen
Thôi kể gì cây cổ thụ và giọt sương
Vì mật của cõi này tôi không thể uống

Từ phương nào của màu nhiệm ánh sáng còn có đoá
rưng rưng hương ngàn mùa đã cháy từ đêm khô con
mắt ứa từng giọt thời gian và núi ời xin chờ ằm sóng
biển

Tôi khóc với lệ khô như củi mục không ai dám nhìn
vì họ đi trong ánh hào quang của đèn néon và son
phấn
Loài con gái xin cười đi giữa màu da rợn muôn đêm
Trụ vương và quý sẽ mang hồn người đi vào thánh
địa

Ôi tôi làm sao ngó nhìn sông nước mỗi đêm vang
từng tiếng vô thường bập bênh trên bọt sóng lăn tăn
Hồi trăng kia đã chìm lạnh bao nhiêu mùa địa ngục
Thân thể tôi như tiếng trống chiều hồn xé nát dư vang
từng hồi chiến bại của đời già bóng xế, cảnh khô
Nghe chẳng em nụ hôn kia bao nhiêu lần rướm máu
Tôi sẽ về trên ngàn bên lang thang thấp lại nén hương
cầu nguyện cho linh hồn người sáng lạnh như mưa - từ
cõi khô sẽ bốc hương ngào ngạt
Tôi vượt mặt nỗi hạnh phúc vô bờ vô chụp tim tôi ôi móng
vuốt dịu dàng nhung lụa của em
Và trên đất khô một bông hoa bùng nở giữa triều sương ràn
rụa ngập ngừng.

Cây Pháo Bông Của Trẻ

Trong cung bậc của mùa
Gió dâng từng đợt sóng
Khi ngày nổi trôi bênh bồng ốc đảo
Khi đêm lang thang từng giọt sương huyền
Long lạnh màu máu xưa đất xưa
Khi sự hèn mọn của đời sống cúi xuống
Phía dưới vùng tâm thức âm u
Sẽ bật lên những tiếng than mà tình yêu không đủ hồi sinh
Rồi tôi thanh âm này nổ ra từng mảnh vụn
Thời mà trái đất ngự trị bởi lông lá rong rêu
Tôi nghe thấy linh hồn mình trường sinh
Vượt qua những thanh âm tiếng hú
Của loài đã nhân vong sinh
Giơ cao hai tay rừng rú mịt mù
Và bỏ xuống rã rời đỉnh ốc
Tôi sẽ trở về sự lặng thinh của đá
Khi hồi thanh đó quay hoài hoài chiếc pháo bông của trẻ
Để nghe từng giọt sương từng bãi triều
Đi mòn ruộng trong hồn trong máu
Nghe từng sự tự do quật quọ như con còng con đế
Nghe từng sự phẫn nộ cắn hờn
Vùng vẫy như chiếc đèn dầu trước gió
Con người vẫn còn đó để đi
Những chặng đường mà thời đại là một viên bi
Lăn lông lốc trên ghềnh vực thẳm

Mỗi người là một viên bi
Suốt đời lăn tròn trong niềm viễn lưu
Của ngày nổi trôi bênh bồng ốc đảo
Của lang thang cánh dơi

Và đời sống mỗi người
N như chiếc pháo bông đã được đốt lên
Tình cờ đ ứa bé nào đó sẽ quay tròn
Và thơ tôi cũng vậy.

Buồn Con Chim Lạ

Con đường đó gió lên từ bãi vắng
Một lần đi không nhớ tự bao giờ
Em ốm yếu mỗi m ờn trong bước chậm
Tôi trở về lạc lõng kiếp hoang sơ

Có phải em trong mắt nhìn không nói
Đã nói nhiều từ ngàn cõi u linh
Đã thổn thức khi gió mùa se thổi
Một hôm nào tâm thức chợt l ẽnh đ ềnh

Tôi về đây bỗng nghe hồn xao xuyên
Lá cây xanh vẫn gọi gió lên đường
Con sông rộng vẫn lạ lòng đi đến
Ôi bến nào về lại bến quê hương

Em khóc chẳng ta cũng hoài xa vắng
Ngó nhìn đây mai một biết đ ầu còn
Vì cây lá đã khởi vàng trên núi
Vì cánh buồm đã phai uá trên sông

Quên một đ êm để nghìn đời nhớ mãi
Thôi em đi ta giữ đ ược đ ầu nào
Con chim lạ chỉ một lần đ ậu lại
Thì một lần cánh nhỏ biết gầy hao

Rồi mưa nắng sẽ còn cho ảm lạnh
Rồi đ êm sâu sẽ còn bóng riêng mình
Ta đối diện với một hồn đ ơn chiếc
Ta khóc cười với một bóng lưu linh.

Khóc Cười

Bây giờ có một người khóc với trăng
Vì cánh hoa ôi rửa từng mảnh chai tan nát ghim
vào hồn từ cõi siêu vi ễn mà mặt trời là nghìn
đ ỉnh kim cương

Kẻ tham lam quờ quạng đôi mắt không thể nhìn ánh chói những viên kim cương đ ền của
đôi mắt kẻ kia

Người hiểu rằng bông hoa sẽ tàn và mắt người sẽ khép (ôi cũ kỹ) trong vùng giới hạn đen
còn có đôi môi cong
Nuốt những nỗi tủi người say từng cơn khoái cảm
Bây giờ có một đứa bé cười với trăng
Vì thế kỹ và đất nước này không thể diệt vong
Vì mọi sự đã cũ và mới
Một hôm nào tôi sẽ chết không cười

Vì trẻ sơ sinh gào thét mộng hãi hùng nên trái đất hoảng kinh lăn từng hồi chiến bại
Trên kiếp người trôi dòng sông lang thang phủ lên màu sáng và ánh tối

Ta đi giữa Niết Bàn và Âm Phủ để hát cho nhân loại bài trường ca lửa trắng cháy rừng
đêm vô cùng thời trái đất bay mù quả bóng hồng của trẻ

Nụ cười đó hồi sinh những mùa đầy sắc hương mà thi nhân sẽ bắt diệt vì tình yêu của
Đấng Giác Ngộ đã trao truyền

Giọt lệ đó sẽ đẩy lên những sắc màu cuồng vọng mà họa sỹ sẽ trường sinh vì hơn một lần
Van Gogh, Chagall đã hát cùng muôn thế hệ bài kinh cầu từ cõi chết những mộng tình
quần quai của thế kỷ vong lưu
Đứa bé khóc đứa bé cười
Đã ra ngoài sự hiểu biết người trí thức kẻ ngu đàn người già giận

Bởi vì giọt sương đã trong
Trên cọng cỏ đã xanh.

Đợi Chờ Đêm Đi

Và ngọn băng khuâng kia một hôm nào thổi đến
Thổi đến cùng tuổi trẻ đã xa - mù mịt
Thổi đến cùng sương trắng lạnh lẽo trong hoa
Thổi đến cùng tháng ngày đi qua rất chậm
Và trăng đã hết âm thầm
Và sương đã khóc cho lâm lạc kia
Người đi một thuở quên về
Sương trắng lạnh lẽo bồn bệ mệnh mông

Và hoa kia một hôm nào đã nở
Nở trong giờ màu nhiệm của tuổi thơ
Khi bé khóc bé cười và bé ngủ
Khi bé nằm tịch nhiên trong đêm tối tràn trẻ
Ôi đêm tối như mật ngọt như môi hồng như dòng sông rực rỡ
Đêm tối chở nghìn triệu thiên thu trong mắt nhắm
trẻ thơ
Đêm tối làm gió hiền linh
Đêm tối làm tình yêu chết đi cho thiên thu sống lại

Gió về lướt thướt trong đêm
Hoa im tiếng thờ ngày thêm cuộc chờ
Nhện hoài giăng mấy đường tơ
Hoa còn nở mãi đợi chờ đêm đi.

Ôm Cột Đèn

Một lần trở lại vùng hạ lưu
Nghe thân thể gấm gừ loài ký sinh hè phố
Cột đèn sáng những giọng ca đen
Tôi vuốt ve và thấy mình tui hổ
Bàn tay đưa không ai nắm một lần
Dù một lần bãi nước miếng đã hạ giá
Những chiếc xe trốn vào đêm như thành phố giận hờn
Ngã tư này chiếc buýt nặng nề thờ từng hơi mệt nhọc
Làm sao tôi uống hơi thở em nào nề
Mà gọi theo ánh sáng cột đèn chạy dài theo tiếng cói tiễn biệt
Làm sao em sẽ nhớ tôi lâu
Khi chiếc buýt này qua
Chiếc buýt kia đến
Khi ngã ba này đèn đỏ ngã năm kia đèn xanh
Khi em nhìn tôi như nhìn chiếc buýt
Tôi nhìn em như nhìn cột đèn
Làm sao con mắt tôi nở những vùng sấm sét
Cho em run run lời cầu cứu phận mình
Tôi sẽ khóc dù chẳng có tình yêu
Ôi em kiếp tôi trót sinh loài khao khát
Ôm cột đèn giữa phố ngõ ôm em trong bàn tay đã nắm được linh hồn

Và giọng ca em ôi giọng ca đã buốt giá từ thanh của nghìn đêm biển âm chân cát lay nổ
từng mảnh thời gian âu thơ kỷ niệm mỗi đêm nào giọng đó phủ hồn anh

Tiếng ca rung từng chuyền buýt ngậm ngùi từng bàn tay nắm lại sau lưng người cúi đầu
và ánh đèn chiếu mãi nhưng tia nhìn xa lạ lạnh lùng

Một lần trở lại vùng thượng lưu
Sông vẫn chở những mảnh thời gian bênh bồng
Sương vẫn trắng mắt nghe nhìn hoang phế
Làm sao níu ánh trăng trên dòng về lạnh linh hồn Lý Bạch
Mà gọi theo nước đi lòng truy niệm giữa bãi âm lưu viễn
Con chim xanh đã hát cùng nước xanh
Còn anh đứng trơ vờ nhìn ngó giọt sương ngàn lặn xuống cõi giá lạnh điêu hiu và đất đó
những hoa gì đã nở?

Suốt một đời anh đi đến ở cõi nào xa
Vì em là chuyền buýt cuối cùng

Vì em là dòng sông chở mùa đi biển biệt
Vì em là giọt sương rơi trên cỏ đã khô
Vì em là sông nước lãn tãn vô chung vô thủy
Vì em là cột đèn phủ đầy dây kẽm gai
Nên tiếng súng nổ trong hồn anh mỗi đêm hư vô đầy bóng tối
Ôi chiếc cột đèn và triệu đêm ánh sáng
Anh đi suốt đời vẫn đối bóng âm u.

Làm Sao Có Thể Làm

Làm sao có thể là hoa hồng
Làm sao có thể là mặt đất
Làm sao có thể là gió bắc
Làm sao có thể là cơn giông

Cơn giông đã đến với muôn nghìn hệ trọng
Giữa một trưa nào biển đã thất thanh
Ca hát mãi tiếng nghìn đời vang vọng
Ôai tiếng nghìn đời mà chẳng ai nghe
Chẳng ai nhìn chẳng ai thấy
Vì gió qua mau và mây cũng bay đi
Biển chỉ còn lại những con dã tràng
(Dã tràng xe cát biển đông
Nhọc lòng mà chẳng nên công cán gì)

Làm sao có thể là trẻ nhỏ
Khóc thật to tiếng khóc vô cùng
Bởi vì một ngày nào đó ta chợt thấy thanh xuân
Và trẻ nhỏ chỉ là tiếng khóc
Kẻ nào không biết khóc tru lên như chó
Ôi hương vị giọt lệ mặn nồng
Chính là đóa hồng trong ta rụng xuống
Vào một hôm nào mặt đất bỗng lưu ly
Và đóa hồng bỗng bùng bùng linh hiển
Cát lên tiếng nói quỷ thần bằng trăm màu yêu quái
Một màu đỏ thắm như máu bầm
Một màu đỏ bầm như kinh nguyệt
Một màu cuồng hoang như tinh huyết
Một màu ân cần như mắt biếc
Một lần trót ngớ trong đời
Như đinh đóng vào hai cánh dơi khốn khổ

Và tuổi trẻ chỉ còn là con số
Con số treo trên tháng ngày đi
Mỗi ngày tháng có bao nhiêu con số
Đã bóc xuống và bỏ đi

Làm sao ta có thể là đóa hồng
Cứ nở cho ta một lần dù trời mưa hay nắng
Hãy nở cho ta một lần và mãi mãi
Ta còn ta với biển cát muôn đời.

Những Giọt Sương Trên Cánh Dơi

Khi dòng sông đông đặc một thứ pha lê
Giọt sương sẽ long lanh màu kim khí
Tôi thu hình làm một cánh dơi
Trên tường đá nghe thời gian nhỏ máu

Và giấc mộng là bầu trời ẩm ướt trong sương dưới đôi cánh chim dơi gọi lại linh hồn
triệu ngàn năm ẩn ức lạnh lẽo trong hang sâu thăm mịt mù

Hai bàn tay là sa mạc cháy bỏng quằn quại dưới cơn mưa khi em nằm đố với chiếc giường
mệt nhọc rên than như con heo gào thét tên đồ tể trong khoảng thời gian đông đặc tối tăm
vô nghĩa

Ác quỷ đã hiện hình trong đôi mắt sâu hoắm khờ dại của em mà tôi si mê vuốt ve như
nỗi sầu xưa thăm thẳm trên kiếp người lao lư huyền hải ôi cánh dơi không thể chờ tháng
ngày làm sao tôi lại chờ được nỗi sầu đó hồi em

Sương vẫn là sương từng giọt trong suốt trong hồn của bầu trời núi lửa của tháng ngày
sông đi và còn lại vô cùng than tro bụi bùn trùng trùng vẫn là như khói như sương

Vẫn là tôi vẫn là em vẫn là cứt vẫn là gỗ vẫn là đá tro tro như con chó chết nằm tênh
hênh - ô cuộc ác chiến lại sắp nổ bùng từ những con ruồi con kiến

Có còn gì nữa không
Khi tôi qua đời em
Chiếc giường thốt lên lời kêu than của tên nghiên răng ngái ngủ
Sẽ còn một giọt sương
Trên lá cỏ khô linh hồn của lửa sẽ quán quýt than van như giọt lệ của nàng My nương
nhỏ xuống trái tim ảo ảnh và anh hồn Trương Chi đau đớn

Khi người ta thu xếp cuộc đời trên những chiếc giường
Em hiểu đó là đời hạnh phúc
Thứ hạnh phúc mà con heo cũng nguyện rửa khi biết rằng cuối cùng không phải là cái
chuồng nhưng là tên đồ tể

Nhưng làm sao anh dám nói với em
Chốn hạnh phúc không phải là chiếc giường
Khi sương vẫn là sương từng giọt rơi đều như tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ
Khi đôi cánh loài dơi vẫn mắc lên trần nhà như hai bàn tay anh đã mắc vào em suốt một
đời đau đớn

Anh làm sao dám nhận biết mình
Khi em còn đó với chiếc giường kêu than của kẻ nghiêng răng ngái ngủ.

Màu Thiên Thu

Một ngày nào đó ta sẽ già từ thành phố, từ bỏ cuộc vui
Từ bỏ một đoạn đời nghi hoặc đầy vết tích hoang lương mù mịt
Cũng có thể là từ bỏ cuộc đời lặn đạn sau lưng cùng với mái ngói tương vôi trùng trùng
điệp điệp
Ta sẽ về lại cao nguyên làm con đé gáy lên tiếng thiên thu cho muôn triệu đóa hồng bông
nở!
Cho trẻ em ngủ cùng với thiên thu bằng cặp mắt nhắm thật hiền
Thiên thu có màu lá cây
Xanh như màu mắt một ngày yêu ai

Một ngày nào đó ta sẽ thu xếp hành trang làm một kẻ lãng du đi khắp mười phương giông
bão
Ghi lại từng đoạn đường mòn lở chảy rạt rào trong mạch máu quê cha
Có bao người chết hôm qua
Để hôm nay đất phù sa vẫn bồi

Một ngày nào đó ta sẽ nói với mọi người biết rằng tiếng đé hoài hoài dội vào đêm trường
tịch mịch kia chính là tiếng thiên thu
Thiên thu đã chết trong người
Chân đi nghe đất lạ thời vong thân

Hãy ngủ đi hồi những bé con thiên thần ở khắp mười phương trái đất - dù em là da đỏ
hay vàng da đen hay da trắng
Vì em là tiếng thiên thu
Hóa thân về cõi ngục tù nhân gian
Cho nên mộng cũng hoang tàn
Thiên thu ơi cứ phụ phàng nữa đi

Một ngày nào đó ta sẽ hóa thân làm một chú đé men thật lớn để hát cho mười triệu hành
tinh nghe thấy bài hát thiên thu cho các chú bé thiên thần ngủ mơ thấy mình là mây trắng
Mây ơi cứ chờ sa mù
Cho ta ở lại đèn bù cuộc vui.

2.11.69

Trí Nhớ Hoang Vu Và Khói

Rồi bãi đất không màu gọi sự trống trơn tôi đi qua trí nhớ ôi những đêm Đà Lạt, Sài Gòn,
Hàm Tân, Bình Thuận, Cần Thơ, Bạc Liêu thấp cho người ngọn đèn dĩ vãng sẽ lu vì gió
giông thấp cho tôi ngọn đèn hư vô vì nước chảy qua cầu sông xuôi về biển nghe tiếng gì
trong ghềnh đá than van người còn ngó trong cõi nhìn truy diệt thời giông tố đã lên nghĩa
gì tiếng còi tàu đi bến

Nếu khói lên cao từ một vùng giới hạn
Nếu khói lên cao từ một giọt sương vẫn nghìn đời dù hai người đủ nghe nhìn từ muôn cõi
lạnh suốt đại hồng thủy
Dù hai người đủ nghe nhìn sự thiêu đốt muôn nghìn trái núi lửa tại sao khói lại lên cao?
Rồi tro bụi là tôi sẽ bay về đâu khi mưa ngàn đổ xuống
Và đất kia sẽ trầm thắm tro than và rừng sẽ mang mùa gió cũ
Loài người lại đốt rừng và khói lại lên cao

Ôi những giọt lệ không thể là đại dương em hiểu chưa ta vốn loài sinh diệt không cùng
làm sao trí nhớ vọng hoài một lần nổi giận
Sóng vẫn tan trên biển nước nào sông vẫn tan trên cánh buồm nào những đêm tự ngộ
mình thổn thức
Thôi bãi đất không màu đã gọi sự đốn đau của khói
Em đi đi tôi sẽ đưa em với trí nhớ hoang vu của núi rừng sông biển
Và để cho mình khỏi bị diệt vong
Em nhớ hãy mang theo một ngọn lửa trong hồn
Để sáng rực trên kiếp mình đi đến
Em thân yêu ôi
Lửa!
Chớ chẳng bao giờ là khói nghe em.

Hồi Thanh

Bây giờ mọi biên giới đã thừa trong trí nhớ
Tôi đi qua làm những mảnh gương vỡ của hồn
Rơi loảng xoảng trên tiềm thức và giấc mơ
Biển đen niêm kinh khiếp vang bóng

Bây giờ tôi đứng đây trong hồi thanh những thời trái đất luân lưu trên phún thạch
Nghe những cây khô chuyên mình với giọng trường giang đi lạnh suốt những màu lưu
viễn rung lá cây xanh và con còng con bướm

Ồu ven bờ biển xanh hàng thùy dương còn dội lại những tiếng than của gió vì đất khô đã
khởi đầu ẩm ướt sương đêm
Tôi khóc cùng với tiếng ru vì những mảnh trăng tan trôi lạnh đầy dòng
Và khói rơi từ những tiếng thét man di rồi sẽ vọng về đâu khi rừng hoang không trườn
khói đêm sâu tằm tối
Tôi đứng dậy với bốn bên đầy nặng đôi cánh hải âu rũ trận mưa ngàn
Ở xa vắng cõi nào gió lại thổi lên điệu hồi luân trầm thống tằm nhuần trên sa mạc khô cằn
màu lửa cuồng vong

Bây giờ mọi biên giới đã thừa dù trí nhớ cuồng điên chụp lên vùng vô giác dù em cũng
khóc với khoái cảm kia khô lạnh bóng phai tàn

Tôi về như tiếng chuông khô chậm chậm tưới lên mồ

Ru với trăng bằng giọng hát riêng mình đủ cho em nghe cùng lòng vọng niệm
Ru với tôi cánh dơi đâm đầu vào lửa
Ôi ánh mặt trời và lá cỏ dòng sông
Cho tôi ngủ bình yên như đất cát

Đã Khô Rồi Mấy Nụ Hồng

Tôi về trên bước hồng nhan
Con chim sâu muộn bay tàn biển đông
Đã khô rồi mấy nụ hồng
Cuộc đời vẫn lịm một dòng buồn tênh
Tôi về trên bước lênh đênh
Bao nhiêu hoài vọng dường quên lãng rồi
Bao lần thức giấc đêm côi
Gương soi bỗng uá một đời hoang mê
Đâu đây như bước em về
Giọng cười nghe đã tràn trẻ con đau.
Biết người còn có thương nhau
Một phương trời lạc mấy màu mê hoang
Một phương kẻ mất người còn
Trong niềm phiêu lãng bỗng hoàn cơn mê
Đà Lạt, 8,9,69

Gió Bắc Trẻ Nhỏ Đóa Hoa Hồng Và Đế

Làm sao từ những chân trời đừng thổi lại ngọn băng khuâng
Đâu hơi thổi của tình trai vang vang
Tiếng khóc nào những canh trường đã tượng
Vì nơi đỉnh cao kia là chốn hiền cư
Cõi tuần dưỡng của những linh hồn Một
Tôi từng nghe những đóa hồng rất xanh
Thở than dưới màu trắng rất tím

Tôi từng nghe những lá chuối băng khuâng
Buồn rũ rượi vì một con gà chết
Và thế đó tôi sống rất bình thường
Giữa những ngọn băng khuâng từng trở lại
Trong thiên thu của từng giọt sương ngàn
Trong sâu muộn của đỉnh trời mở rộng
Làm sao đừng khóc giữa canh khuya
Vì những con đế sẽ rất buồn - tội nghiệp!

Tôi từng nghe tiếng khóc trẻ rất thanh
Như tiếng hát chính tôi ngàn năm trước
Ôi trẻ nhỏ, đóa hồng và đế
Hãy cùng tôi thấp lại một ngọn đèn

Chẳng phải như ai xưa đi tìm kiếm giữa ban ngày
Một cái gì hơi đóa hồng hơi dế

Chẳng phải như người đời để xua đuổi bóng đêm thâu
Mà thật ra chẳng bao giờ có được
Ta chỉ thắp một ngọn đèn rất nhỏ
Để làm chi em bé biết hay không
Và đóa hồng xin người đừng đáp vội
Và chú dế thân yêu xin chớ nói
Để cho ta còn có thể - rất mơ màng
Thở nhẹ nhẹ qua những dòng sương trắng
Để cho ta còn nghe thấy tiếng thời gian
Đi chậm chậm, trên những tàu lá chuối
Và chú bé
Hãy cười như đá cuội
Ngủ cùng ta trong một giấc Vô Cùng.